

Omistajaluokkain Keskinäiset Taistelut Ja Palkkatyöväestö

Kirj. A. M.

(Kilpailukirjoitus)

Käsittäksemme on palkkatyöväenluokalla, yhtenäistä luokkaetuaan silmällä pitäen, ei ainoastaan oikeus mutta myöskin velvollisuus jo edeltäpäin käsitellä ja teollisuusunionistisen toimintansa kautta varustautua mahdollisesti esille tulevain yhteiskunnallisten tapausten varalta. Ilman tällaista edeltäpäin arviointia ja tarpeellisia vastatoimenpiteitä olemme tulevaisuudestamme tietämättömiä kuten nautakarja, joka aavikoilta kootaan keskusteurastamoille teurastettavaksi.

Tässä yritän tuoda esille niitä ristiriitoja jotka aiheutuvat työvoimasta riistetyn lisäarvon jakamisesta. Niihin ristiriitoihin sisältyvät mahdollisuudet voivat johtaa omistajaluokan eri ryhmät avonaiseen taisteluun keskenään. Jos sellainen taistelu syntyy niin molemmat taistelevat puolet, ollen itse taistelukyvyttömiä, tulevat vetoamaan palkkatyöväestöön tarkoituksella saada työväestö puolestaan taistelemaan.

Ennen kuin menemme pitemmälle on meidän tehtävä lyhyesti selväksi miten omistajaluokan ainekset etujensa perusteella ryhmiin jakaantuvat. On myöskin ymmärrettävä ryhmien väliset ristiriidat ja niiden syyt.

Omistajaluokka jakautuu kahteen pääryhmään. Ne ovat: Suurteollisuuksien, siis suurpääoman omistajain yhtenäinen ryhmä, nykyiset todelliset hallitsijat, ja suuromistajain ja palkkatyöväenluokan välillä oleva, etujensa ristiriitojen hajottama keskiluokka, joka palkkatyöväestön ja suuromistajain välisissä taisteluissa on aina ollut suuromistajain puolella.

Keskiluokan avonaisia kapinayrityksiä suurpääoman omistajaluokkaa vastaan voimme pitää mahdollisina, kun tiedämme mitä se jo on menettänyt ja mitä se tule-

vaisuudelta voi odottaa. Tähän luokkaan kuuluvain aineiden etuasemien perusteella voidaan keskiluokka jakaa jotakuinkin seuraavasti: Ensiksi, arvopaperi- ja pörssi-keinottelijat; toiseksi, professionalit; kolmanneksi, virastojen hoitajat ja poliitikot; neljänneksi, yksityiset ja pieniin ryhmiin järjestyneet tavarain välittäjät; viidenneksi, pientuotannon harjoittajat; kuudenneksi, yksityisomistaja-farmarit. Yleiseturhyntymisen perusteella nämä muodostuvat taas kahdeksi pääryhmäksi. Ensimmäiseen kuuluvat arvopaperi- ja pörssi-keinottelijat, professionalit ja virastojen hoitajat; toiseen ryhmään jäävät yksityiset ja pieniin ryhmiin järjestyneet tavarain välittäjät, pientuotannon harjoittajat ja yksityisomistaja-farmarit. Näistä kahdesta viimeksi mainitusta ensimmäisen ryhmän etujen mukaista olisi täydellinen valtiokapitalismi, koska se takaisi suuren ja monimutkaisen virastojen lukumäärän ja eronneiden virkailijain eläkkeet. Pörssi- ja arvopaperi-keinottelijoista jo on huomattava osa — niistä jotka eivät ole itsemurhaa tehneet — joutunut soppalinjoihin ja ne jotka epätoivoisesti yrittävät vielä mukana rimpuilla, pelkäävät läheisessä tulevaisuudessa joutuvansa seuraamaan edellä mainittuja. Tämän ryhmän häviötä m. m. kuvaa Yhdysvaltain kansallisvarallisuuden väheneminen. Vuotena 1929 laskettiin kansallisvarallisuus olleen 441 biljoonaa dollaria ja vuotena 1932 enään 256 biljoonaa dollaria. Tämän laskelman mukaan on kansallisvarallisuus supistunut kolmen vuoden ajalla 185 biljoonaa dollaria ja se on suurelta osalta juuri arvopaperi- ja pörssi-keinottelijain taskusta pudonnut. Edelleen he käsittävät, joko vaistomaisesti tai tietoisesti, keskiluokkalaisten keinottelijain tule-

vaisuuden olevan vakavasti uhatun uuden korporatsioni-vararikkolain kautta.

Edellä käyttämämme nimitys, professionalit, ei tässä käsitä lääkäreitä ja muita sellaisia jotka ovat terveydenhoidolle ja teollisuudelle tarpeellisia ja siis yhteiskunnallisesti välttämättömiä, vaan sellaisia kuin talous-, yhteiskunta-, jumaluus- ja lakitieteen aloilla toimivia ja niiden aineiden opettajia sekä muita jotka tarkoituksellisesti ovat olemassa nykyisen luokkayhteiskuntajärjestelmän tukemiseksi, sille ominaisten tehtävien suorittajina. Tähän luokitteluun voidaan vielä lisätä kauppamatkustajat, ilmoitusasioimistojen hoitajat, kiinteistöjen välittäjät ja näillä aloilla toimivat professionalit.

Tämän ryhmän taloudellinen epävarmuus ja toivottomuus nykyisyyteen ja tulevaisuuteen nähden on jo kyntänyt syvää vakoa heidän keskuudessaan. Kouluissa jatkuvasti alennetaan palkkoja, vähennetään opettajia ja palkkojen aikanaan maksaminen häiriytyy, kun koulujen kassoihin ei tule rahaa. Lakiasioitsijat eivät voi maksaa konttoriansa vuokria kun ihmisillä ei ole rahaa eikä siis syytä oikeuslaitoksissa riitelemiseen. Papit eivät saa palkkojaan kun kirkot ovat moninkertaisesta arvostaan kiinnityksissä. Työläisillä ei ole työtä eikä liikemiehillä liikettä että voisivat papin palkan ja muut kirkon menot maksaa. Sadoilletuhansille yliopistokasvatuksen saaneille nuorukaisille on mahdollonta löytää tiedoilleen ja työvoimalleen ostajia. Nykyisen yhteiskunnallisen rappeutumiskauden kestäessä on jo vanhoja, teoreettisesti ja käytännöllisesti harjaantuneita poliittisten virkojen hoitajia syrjäytetty laumoittain kadulle ja paluutie heiltä on ikuisiksi ajoiksi suljettu. Tiukkevan taloudellisen puristuksen seurauksena on lahjusten saanti, petkutukset ja suosikeilleen virastotoimien hankkiminen käynyt vaikeaksi ja ilman niitä he eivät voi itselleen suosiota hankkia ja poliittisiin asemiin pääseminen käy mahdottomaksi.

Suurteollisuuspääoman omatessa täydellisen kontrollin yhteiskunnallisten tuotantolaitosten yli muodostuvat valtiolliset virastot entistä enemmän suurteollisuuden

alaisiksi nukeiksi. Nykyään on hallitusvirastoja, keskiluokan vaikutuksesta, tavattoman suuri lukumäärä ja ovat ne epätehoisuudessaan monimutkaisia. Epätehoisuuden poistamiseksi on virastoja suljettava ja johtajat apulaisineen joutuvat kaduille.

Edellä selostetut, teollisuudesta suoraan ulkona olevat kolme ryhmää eivät tulevaisuudessa näe, eikä niillä ole muuta tulevaisuuden toivoa kuin pyrkiä, poliittisia virkapaikkoja saadakseen, täydelliseen valtiokapitalismiin. Palkka työväestön kontrollia teollisuus- ja yhteiskunnallisten laitosten yli pitävät he yhtenä pahimpana yhteiskunnallisena ja "korkeaa sivistystä" uhkaavana vaarana. Tarkoituseriään ajaakseen he etujensa mukaisesti ryhmittyvät ja pyrkivät kontrolliin sellaisiin, työväen nimellä ratsastaviin poliittisiin puolueisiin, jotka ovat kapinallisia suurteollisuuspääoman yhteiskunnallista kontrollia vastaan, mutta haluavat säilyttää luokkayhteiskuntatalouden perustan ja valtion monimutkaisina virastokoneistoinen.

Kolme viimeiseksi mainittua ryhmää, yksityiset ja pieniin ryhmiin järjestyneet tavarain välittäjät, pientuotannon omistajat ja yksityisomistaja-farmarit, eivät etujensa mukaisesti voi täydellisesti yhtyä valtiokapitalismiin. Ne haluavat lainlaadinnan kautta vapautua veloistaan sekä turvata pienliikkeet ja -teollisuudet alkuperäisessä muodossaan. Mutta toisiinsa nämä ryhmät yhtyvät valtion säilyttämisessä sekä suuromistajaluokalta yhteiskunnallisen kontrollin poisottamisyrityksissä ja sen siirtämisessä keskiluokalle.

Yksityiskauppiat ja ko-operatiiviset liikkeet haluaisivat hävittää työtehoisuuden perusteelle järjestetyt ja suurpääoman kontrolleeraamat ketjukauppaliikkeet, tarkoituksella säilyttää omat liikkeensä. Pienten teollisuuslaitosten omistajat haluaisivat jatkaa pientuotantoon alkuperäisillä työkaluvälineillään ja hyötyä enemmän työvoiman riistosta, hävittämällä kilpailijansa suurteollisuuden, joka käyttää automaattisempia työvälineitä.

Farmarien pyrkimyksenä on säilyttää pienfarmauksensa alkuperäisine työväli-

neineen; lakien kautta vapautua kiinnityslainoistaan; lakien kautta edelleen turvata tuotteilleen korkeat hinnat ja työvoimalle alhaisen hinnan; sekä hävittää kilpailijansa suurfarmaus, nykyaikaisine koneineen.

Kuten nähdään, keskiluokan eri ryhmien riistoedut ovat yhteiskunnallisen taantumuksen aikana niin suuressa määrin ristiriitaiset, että niitä on mahdoton yhteen sovittaa. Siksi ovatkin keskiluokan ainekset aina olleet pakoitettuja olemaan suurteollisuuden omistajain käskettävinä, teoreettisesti sekä käytännöllisesti, palkkatyöläisten yhtenäisyyden hajoittamisessa työtaistelujen aikoina. Keskiluokan ja suuromistajaluokan edut ovat yhteiset palkkatyövoiman riiston tehoisuudessa, mutta ne eroavat toisistaan riistetyn osuuden jaossa. Keskiluokan ensimmäiselle ryhmälle, teollisuudesta ulkona olevana, olisi täydellinen valtiokapitalismi ainoa olemassaolon ehto. Sen toisella ryhmällä taas on mahdollisuus ajaa etujaan, paitsi keskiluokkalaisen valtion kautta, myöskin taloudellisten järjestöjensä kautta. Tätä tarkoitusta varten kauppiaille ja pienillä teollisuuden harjoittajilla ovat tähän saakka olleet paikalliset kauppakamarinsa. Mutta viime aikoina ovat suurteollisuuksien edustajat, ketjuliikkeidensä kautta, voimaperäisesti valloittaneet kauppakamarien vaikutusvaltaa itselleen, joten ryhmäetujaan ajaessaan heidän täytyy nykyään ryhmittyä kauppakamarien ulkopuolella oleviin hajanaisiin ja tilapäisiin ryhmiin.

Farmareilla ovat heidän taloudelliset järjestönsä, jotka yhtenäisyytensä perusteella näyttävät olevan pienteollisuuden harjoittajain ja kauppiaiden järjestöjä voimakkaampia.

Yhteistä molemmilla keskiluokan pääryhmillä on se, että ne eivät luota itseensä taistelussa suurteollisuus pääomaa vastaan, vaan etsivät palkkatyöväestöstä tukea. Siitä syystä ne poliittisten liikkeidensä yhteyteen sisällyttävät työväenliikkeen nimen.

Paitsi edellä esitettyjä syitä, jotka osaltaan pakoittavat keskiluokan aineksia avoimeen mutta epätoivoiseen taisteluun suurpääoman suoranaista yhteiskunnallista

kontrollia vastaan, on vielä mainittava m. m. seuraavat syyt:

1. Korporatsioni-vararikkolaki, j o n k a presidentti hyväksyi nimikirjoituksellaan viime kesäkuun 7 päivänä. Tämän lain mukaan yhtymillä on oikeus asettaa liikkeensä vararikkotilaan ja suuromistajain peräänkatsannon alaiseksi ilman vähemmistövelkojain suostumusta. Käytännössä tämä tulee merkitsemään yksinkertaisesti pienten osake- ja bondinomistajain nimien korporatsionien kirjoista pois pyhkimistä ja heidän arvopaperiensa arvottomiksi tekemistä.

2. Vielä asemissaan olevien professionaalien tulojen pienentymisen ohella elinkustannukset kohoavat ja siten heidän pelkonsa suoranaistulle almuille joutumisesta käy yhä todellisemmaksi.

3. Työttöminä ja avustuslistoilla olevien, korkean koulukasvatuksen saaneiden professionaalien tulevaisuuden kodin perustamisen ja toimeentulon mahdollisuuksien toivottomuus.

4. Omistajaluokan nykyisen NIRA:n ylimääräisten virastojen välttämätön vähentäminen ja näiden virastojen toimitsijain avustuslistoille joutuminen.

5. Hätäaputöiden välttämättömän vähentymisen ja ketjukauppaliikkeiden tehoistumisen seurauksena yksityisten liikkeiden vararikkoutuminen.

6. Farmarien ostokyvyn vielä entisestäänkin alentuminen, erikoisesti niissä osissa maata joissa kuivuus on vallinnut tämän kesän aikana.

7. Rautatieyhtymien järjestämä, eri valtioiden lainlaadintaa valvova yhtenäinen järjestö. Sen tarkoituksena rautatiepääomien edustajat selittävät olevan katsoa perään että ei valtioiden lainlaattajakunnista tule lakeja joilla voitaisiin häiritä rautatieyhtiöiden etuja.

Edellä mainittujen seikkain lisäksi suunnittelee suuromistajaluokka järjestää Yhdysvaltain presidentille neuvonantoviraston, jonka toimitsijat tulevat toimimaan yhden dollarin vuosipalkalla. Viraston tehtävänä tulisi olemaan yhdessä presidentin kanssa tarkastaa kongressille esitettävät lakiehdotukset ja hyväksyä vain sellai-

set jotka eivät häiritse teollisuuksien ja niiden omistajain toimintavapautta. Käytännöllisesti tämä merkitsee keskiluokan lainlaadinnallisten mahdollisuuksien lopullista häviötä, joihin mahdollisuuksiin juuri keskiluokan politikoitsija- ja virkakunnan yhteiskunnallinen olemassaolo perustuu.

Jos keskiluokka on palkkatyöväestön ja suuromistajaluokan välisissä taisteluissa aina ollut omistajain puolella, niin merkitseekö tämä sitä että työn ja pääoman väliset taistelut nyt ovat jo ohi? Palkkatyöväenluokan ja suurteollisuuksien omistajaluokan välinen taistelu ei ole lopussa ennen kuin työväestö, teollisuusunioidensa kautta, kontrolloi tuotannon ja jaon välineet; siis taistelu on vasta alussa. Mutta suuromistajaluokkakaan ei voi toimia täysin mielivaltaisesti yhteiskunnallisissa asioissa, vaan on senkin turvauduttava kuten hukkuva tarttuu oljenkorteen, osaksi seuraavista syistä:

1. Perusteollisuuksissa nykyisin käynnissä olevissa teknologisissa muutosprosesseissa ovat vanhemmanaikaiset tuotantomuodot, jättiläismäisine koneistoineen, tulleet käyttökelvottomina tuomituiksi romuläjään, nykyaikaisia vaatimuksia vastaavien teknillisten menetelmien ja uudempien koneiden tieltä. Tämän muutosprosessin alaisina ollen eivät teollisuudet kykene takaamaan voitto-osinkoja sille suuresti vesitetylle pääomalle, jota romuraudaksi tuomittu vanha teollisuuskoneisto on arvostaan takaamassa.

2. Vanha professionalinen aines, vanhaa teollisuuskoneistoa vastaavan koulukunnan kasvattamana, on kykenemätön uutta teollisuuskoneistoa vastaavaa taloutta edustamaan; siksi suurteollisuuden on heidät käyttökelvottomina hyljättävä muun romun joukkoon.

3. Työvoimasta riistettyä lisäarvoa on omistajaluokan jopa mahdoton saada sijoitetuksi voittoa tuottavasti muuhun kuin tavarain välitysalalle; siksi on sen kauppiat, kooperatiivisine liikkeineen, heitettävä syrjään.

4. Farmitalous suurpääoman täytyy hyljätä siksi että se tuotantoala, yksilöllisen ryöstöviljelyksen seurauksena, ei takaa si-

joitetulle pääomalle voittoa, vaan päinvastoin tuottaa tappiota.

Suuromistajaluokan täytyy siis visseissä tilanteissa heittää avustajansa keskiluokka yli laidan. Tässä kamppailussa täytyy suuromistajaluokan, itseään turvatakseen, myöskin lainsäädännöllisten toimenpiteiden kautta riistää keskiluokalta ne aseet joilla se voisi häiritä suuromistajain yhtenäisyyttä ja siten vaarantaa yhteiskunta kaaokselliseen anarkiaan.

Jos keskiluokka voittaisi omistajaluokain välisessä taistelussa, tulisi palkkatyöväestön osuutena olemaan nälkä ja kurjuus. Kurjuuden seurauksena ihmiskunnan itsemurha, nälkiintymisen ja ruttotautien kautta. Keskiluokan ihanneyhteiskuntaa vastaisi lähimain viisikymmentä vuotta siirtyminen ajassa taaksepäin. Se edellyttäisi myöskin pakollista väestön vähentämistä siihen mitä se oli noin puoli vuosisataa sitten. Tässä tapauksessa ei nuorisolla tulisi olemaan mahdollisuutta saada todellista käsitystä nykyaikaisesta työvälinekoneistosta, eikä siitä minkälaisia työvälineitä käyttäen heidän vanhemmillaan oli mahdollisuus kouluuttaa ja kasvattaa heidät työkykyikään asti.

Jos taas suuromistajaluokka voittaa keskiluokan, niin palkkatyöväestön käytettäväksi jää edelleen kehittyvä tuotantokoneisto ja omistuksellisesti keskittymään pyrkivä teollinen yhteiskuntatalous. Jatkuva työttömäin työläisten nopea lisääntyminen. Sisääntuloarvojen aleneminen, inflatio, kansallisessa mittakaavassa. Elin-
tarvikkeiden hintojen nousu. Työttömäin yhteiskunnallisen avustuksen todellinen väheneminen. Seurauksena nälkiintyminen ja ruttotaudit sekä teollisuuskoneiston nopea rappeutuminen ja häviö.

Ensimmäisessä tapauksessa ihmiskunta tekee itsemurhan tuotantokoneistonsa kehityksen pysäyttämisen ja kehityksellisessä ajassa tarkoituksellisen taaksepäin pyrkimisen kautta. Viimeisessä tapauksessa tuotannollisen koneiston kehitys kulkee nopeasti tulevaisuutta kohti, mutta ihmiset eivät ole kykeneviä koneistonsa kehitystä hyväkseen käyttämään. Molemmat putoavat äkkijyrkänteeltä alas ja tuhoavat it-

sensä. Jos taas näiden omistajaluokan kahden pääryhmän välillä ei avonaista taistelua tule, silloin viimeksi mainittu tulee hallitsemaan edelleen.

Nykyisessä yhteiskunnassa palkkatyöväenluokka on ainoa yhteiskunnallinen luokka joka, yksilöomistuspyyteistä vapaana ja teollisuuskoneiston rakentajana ja ohjaajana on, ei ainoastaan mahdollinen, mutta myöskin velvollinen ja pakoitettu, itsensä, tuotantovälineensä ja koko ihmiskunnan turmiosta pelastamaan. Työväenluokalla ei ole syytä eikä yhteiskunnallis-

ta oikeutta yhtyä kummallekaan puolelle mahdollisissa omistajaluokkain keskinäisissä taisteluissa. Mutta sillä on syytä ratkaisevasti hyljätä yhteiskunnallinen kurtiseerauksensa omistajaluokkain kanssa.

Palkkatyöväestöllä on edelleen painavasti syytä järjestää itsensä tehoisesti, teollisuuskoneistonsa edellytyksiä vastaavalla tavalla ja teollisesti järjestyneellä voimallaan heittää molemmat omistajaluokan ryhmät, ei ainoastaan yhteiskunnallisesti tarpeettomina, mutta ihmiskunnan tulevaisuudelle vaarallisina, yli laidan.

Paremmen Puutteessa

Kirj. NESU

“On vehnää liikaa kylvetty,
On liikaa tallella.
Meit' uhkaa nälkäkuolema
Jos sit' ei tuhota.”

Näin kuuluisana viisasten,
Se myöskin täytettiin
Ja osa vehnäpelloista
Nyt nurin käännettiin.

Näin vältettyä saimme me
Tuon nälkäkuoleman.
Ja kansa, riemu rinnassa
Taas nauttii atriian.

Nyt aika koitti kultainen;
Ei huolta ollenkaan,
Jos luonnon voimat tuhoisat
Ei näyttäis' mahtiaan.

Vaan tuulet sekä heltehet
Ol' elementissään;
Ne tuhos' viljan pelloilta,
Vei mullan mennessään.

Näin tuli luonto avuksi
Ja alkoi tuhota.
Ei prosentteihin tyytynyt;
Se teki puhdasta.

“Ei vehnää liikaa,” sanotaan,
“Ei karjan rehua.
On pakko meidän korottaa
Nyt niiden hintoja.”

Nyt Pilatuksen tavalla
Saa pestä kätensä
Nuo pörssikeinottelijat,
Suut ivairvissä.

Ja kansalle he hartaina
Nyt saavat selostaa:
“Tää kohtalonne ankara
Meit' kovin surettaa.

“Vaan silti syyt' ei huolihin;
On vehnää viljalti,
Mutt' hintaa täytyy korottaa,
Se että riittäisi.”

Ja hävityksen kokeneet
Saa rauhan mielelleen,
Kun tyytyväisnä luottavat
He neuvoon isäiseen:

“Te kotinne nyt jättäkää
Ja pellot ruoholle,
Niin kuivuus sekä tuuletkin
Ne menee loitolle.

“Vaan vehnää ette kuitenkaan
Saa kylvää liaksi,
Siit' saatte osan uudelleen
Taas kääntää lannaksi.”

Tää menetelmä tällainen
kai antaa aihetta
Meill' syventyä mietteisiin
Ja mietteet lausua.